

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 25ης Οκτωβρίου 2017*

«Αίτηση αναιρέσεως – Ίδιοι πόροι της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Απόφαση 2007/436/ΕΚ – Οικονομική ευθύνη των κρατών μελών – Απώλεια ορισμένων εισαγωγικών δασμών – Υποχρέωση καταβολής στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή του ποσού που αντιστοιχεί στην απώλεια – Προσφυγή ακυρώσεως – Παραδεκτό – Έγγραφο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής – Έννοια “πράξη δεκτική προσφυγής”»

Στην υπόθεση C-599/15 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 16 Νοεμβρίου 2015,

Ρουμανία, εκπροσωπούμενη από τον R.-H. Radu, καθώς και από τις M. Chicu και A. Wellman,

αναιρεσείουσα,

υποστηριζόμενη από τις:

Τσεχική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek, J. Vlácil και T. Müller,

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τον T. Henze και την K. Stranz,

Σλοβακική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την B. Riczióná,

παρεμβαίνουσες στην αναιρετική διαδικασία,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους G.-D. Balan, A. Caeiros και A. Tokár, καθώς και από την Z. Malůšková,

αναιρεσίβλητη,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz, πρόεδρο τμήματος, C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe (εισηγήτρια) και Κ. Λυκούργο, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: M. Aleksejev, διοικητικός υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 23ης Μαρτίου 2017,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 8ης Ιουνίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναίρεσεως, η Ρουμανία ζητεί την αναίρεση της διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 14ης Σεπτεμβρίου 2015, Ρουμανία κατά Επιτροπής (T-784/14, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, EU:T:2015:659), με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε το κράτος μέλος αυτό κατά της αποφάσεως της γενικής διευθύνσεως προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής που φέρεται να περιλαμβάνεται στο έγγραφο BUDG/B/03MV D(2014) 3079038, της 19ης Σεπτεμβρίου 2014 (στο εξής: επίδικο έγγραφο).

Το νομικό πλαίσιο

Οι διατάξεις περί ιδίων πόρων

- 2 Η απόφαση 2007/436/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 2007, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ 2007, L 163, σ. 17), κατήργησε, από 1ης Ιανουαρίου 2007, την απόφαση 2000/597/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ 2000, L 253, σ. 42).
- 3 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', της αποφάσεως 2000/597, και κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', της αποφάσεως 2007/436, συνιστούν ιδίους πόρους εγγραφόμενους στον προϋπολογισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα έσοδα που προέρχονται, μεταξύ άλλων, από «δασμούς του κοινού δασμολογίου και λοιπούς δασμούς που έχουν θεσπιστεί ή θα θεσπιστούν από τα θεσμικά όργανα της [Ένωσης] επί των συναλλαγών με χώρες μη μέλη» (στο εξής: ίδιοι πόροι).
- 4 Δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 2007/436 (ΕΕ 2000, L 130, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 105/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Ιανουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 36, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1150/2000), τυχόν απαίτηση της Ένωσης σχετική με ιδίους πόρους της λογίζεται βεβαιωθείσα εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις που προβλέπονται από την τελωνειακή νομοθεσία όσον αφορά τη λογιστική καταχώριση του ποσού και την ανακοίνωσή του στον οφειλέτη.
- 5 Το άρθρο 9, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1150/2000 ορίζει τα εξής:

«Σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 10, το ποσό των ιδίων πόρων πιστώνεται από κάθε κράτος μέλος στο λογαριασμό που έχει ανοιχθεί για το σκοπό αυτό στο όνομα της Επιτροπής στο Δημόσιο Ταμείο του ή στον οργανισμό που έχει ορίσει.»
- 6 Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, η εγγραφή διενεργείται το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου βεβαιώθηκε η απαίτηση βάσει του άρθρου 2 του εν λόγω κανονισμού.

- 7 Δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 1150/2000, κάθε καθυστέρηση στις εγγραφές του λογαριασμού που μνημονεύεται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού συνεπάγεται, για το συγκεκριμένο κράτος μέλος, την υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας.

Ο Κανονισμός Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου

- 8 Το άρθρο 130 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου ορίζει τα εξής:

«1. Αν ο καθού ζητήσει από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει επί του απαραδέκτου ή της αναρμοδιότητας χωρίς να εισέλθει στην ουσία, υποβάλλει την αίτησή του με χωριστό δικόγραφο εντός της προθεσμίας του άρθρου 81.

[...]

7. Το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει το ταχύτερο δυνατόν επί της αιτήσεως ή, αν τούτο δικαιολογείται από ιδιαίτερες περιστάσεις, επιφυλάσσεται να την εξετάσει μαζί με την ουσία της υποθέσεως. [...]

8. Αν το Γενικό Δικαστήριο απορρίψει την αίτηση ή επιφυλαχθεί να την εξετάσει μαζί με την ουσία της υποθέσεως, ο πρόεδρος ορίζει νέες προθεσμίες για τη συνέχιση της δίκης.»

Το ιστορικό της διαφοράς

- 9 Με το επίδικο έγγραφο, ο διευθυντής της διευθύνσεως «Ίδιοι πόροι και δημοσιονομικός προγραμματισμός» της γενικής διευθύνσεως προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (στο εξής: διευθυντής) υπενθύμισε ότι, τον Απρίλιο του 2010, οι γερμανικές αρχές ζήτησαν από την Επιτροπή να αποφασίσει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 239 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 1992, L 302, σ. 1), αν δικαιολογούνταν η διαγραφή τελωνειακών δασμών όσον αφορά γερμανική εταιρία που είχε διενεργήσει, με την ιδιότητα του κύριου υπόχρεου, διάφορες διασαφήσεις στο όνομα των πελατών της για τη μεταφορά, κατά τη διάρκεια των ετών 2006 και 2007, εμπορευμάτων υπό καθεστώς εξωτερικής διαμετακομίσεως με προορισμό άλλο κράτος μέλος στο οποίο διαπιστώθηκε, κατόπιν έρευνας, ότι ορισμένα εμπορεύματα δεν είχαν προσκομιστεί στο τελωνείο προορισμού.
- 10 Ο διευθυντής υπενθύμισε ότι, με την απόφαση C(2011) 9750 τελικό, της 5ης Ιανουαρίου 2012 (φάκελος REM 03/2010), η Επιτροπή διαπίστωσε ότι το αίτημα διαγραφής των εισαγωγικών δασμών ήταν βάσιμο. Συναφώς, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι η μη νομότυπη ολοκλήρωση των πράξεων διαμετακομίσεως οφειλόταν σε δόλιες ενέργειες οι οποίες δεν θα μπορούσαν λογικά να λάβουν χώρα χωρίς την ενεργό συμμετοχή υπαλλήλου του τελωνείου προορισμού του εμπλεκόμενου κράτους μέλους ή χωρίς την πλημμελή οργάνωση του τελωνείου αυτού, η οποία κατέστησε δυνατή την πρόσβαση τρίτου στο Νέο Μηχανογραφημένο Σύστημα Διαμετακόμισης (ΝΜΣΔ).
- 11 Ο διευθυντής επισήμανε επίσης, κατ' ουσίαν, ότι, και σε μια άλλη περίπτωση, οι γερμανικές αρχές προέβησαν, για τους ίδιους λόγους, σε διαγραφή τελωνειακών δασμών.
- 12 Στο επίδικο έγγραφο, ο διευθυντής εξήγησε ότι, κατά την άποψη των υπηρεσιών της Επιτροπής, η Ρουμανία έφερε συναφώς την οικονομική ευθύνη, στο μέτρο κατά το οποίο η βεβαίωση εκκαθαρίσεως που περιλαμβάνονταν στα έγγραφα τα οποία επιστράφηκαν στο γερμανικό τελωνείο αναχωρήσεως δεν επέτρεψε στις γερμανικές αρχές να εισπράξουν ή να ανακτήσουν τελωνειακούς δασμούς, οι οποίοι συνιστούν παραδοσιακούς ίδιους πόρους. Ο διευθυντής διευκρίνισε ότι, μολοντί η Ρουμανία δεν είχε καθήκον εισπράξεως των τυχόν οφειλόμενων τελωνειακών δασμών για την εισαγωγή στο έδαφος της Ένωσης, ένα κράτος μέλος εξακολουθεί να φέρει την οικονομική ευθύνη για την απώλεια ιδίων πόρων αν οι αρχές του ή οι εκπρόσωποί τους διαπράττουν σφάλματα ή ενεργούν δολίως.

- 13 Στη συνέχεια, ο διευθυντής υπογράμμισε ότι οι ρουμανικές αρχές δεν διασφάλισαν την ορθή εφαρμογή των διατάξεων της τελωνειακής νομοθεσίας της Ένωσης. Απόρροια της πλημμελούς αυτής εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης ήταν η απώλεια παραδοσιακών ιδίων πόρων, δεδομένου ότι οι γερμανικές αρχές δεν εισέπραξαν τελωνειακούς δασμούς και δεν τους απέδωσαν στην Επιτροπή. Με βάση τα ανωτέρω, ο διευθυντής εκτίμησε ότι η Ρουμανία όφειλε να προβεί σε αντισταθμιστική της προκληθείσας απώλειας καταβολή προς τον προϋπολογισμό της Ένωσης. Συναφώς, ο διευθυντής έκανε μνεία, κατ' αναλογία, της σκέψευς 44 της αποφάσεως της 8ης Ιουλίου 2010, Επιτροπή κατά Ιταλίας (C-334/08, EU:C:2010:414).
- 14 Ο διευθυντής εξήγησε, κατ' ουσίαν, ότι τυχόν άρνηση της Ρουμανίας να θέσει στη διάθεση της Επιτροπής παραδοσιακούς ίδιους πόρους είναι αντίθετη προς την αρχή της ελικρινούς συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών και εντός της Ένωσης και συνιστά εμπόδιο στην ορθή λειτουργία του συστήματος των ιδίων πόρων.
- 15 Κατά συνέπεια, ο διευθυντής κάλεσε τις ρουμανικές αρχές να θέσουν στη διάθεση της Επιτροπής μικτό ποσό ιδίων πόρων ύψους 14 883,79 ευρώ, από το οποίο θα αφαιρούνταν ποσοστό 25 % ως έξοδα εισπράξεως, το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα που έπεται της δέκατης ένατης ημέρας του δεύτερου μήνα μετά την αποστολή του επίδικου εγγράφου. Προσέθεσε ότι τυχόν καθυστέρηση θα συνεπαγόταν την υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11 του κανονισμού 1150/2000.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

- 16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Νοεμβρίου 2014, η Ρουμανία άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως που, κατά την άποψή της, περιλαμβάνονταν στο επίδικο έγγραφο.
- 17 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Μαρτίου 2015, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991. Με την ένσταση αυτή υποστήριξε ότι δεν υφίστατο πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως.
- 18 Η Ρουμανία υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της ως άνω ενστάσεως απαραδέκτου.
- 19 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, στις 23 Μαρτίου και στις 10 Απριλίου 2015 αντιστοίχως, η Σλοβακική Δημοκρατία και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ της Ρουμανίας.
- 20 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο απεφάνθη επί της ενστάσεως απαραδέκτου της Επιτροπής κατ' εφαρμογήν του άρθρου 130 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 21 Προκειμένου να εκτιμήσει αν το επίδικο έγγραφο συνιστούσε πράξη δεκτική προσφυγής, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε, στις σκέψεις 23 έως 33 και 35 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, την κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών όσον αφορά τη βεβαίωση των ιδίων πόρων δυνάμει των διατάξεων της αποφάσεως 2007/436 και του κανονισμού 1150/2000. Στη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, ελλείψει διατάξεως που να παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να εκδώσει πράξη με την οποία να υποχρεώνει κράτος μέλος να της αποδώσει ίδιους πόρους, έπρεπε να γίνει δεκτό ότι το επίδικο έγγραφο είχε πληροφοριακό χαρακτήρα και ότι συνιστούσε απλώς πρόσκληση προς τη Ρουμανία.

- 22 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε, στις σκέψεις 38 έως 40 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι άποψη διατυπωθείσα από την Επιτροπή, όπως η άποψη που περιλαμβάνεται στο επίδικο έγγραφο, δεν δεσμεύει τις εθνικές αρχές και, στις σκέψεις 41 έως 43 της διατάξεως αυτής, ότι η άποψη αυτή, όπως εξάλλου και η αιτιολογημένη γνώμη που διατυπώνεται στο προ της ασκήσεως της προσφυγής στάδιο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως, δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής.
- 23 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα της Ρουμανίας. Ειδικότερα, στις σκέψεις 50 και 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, απέρριψε ως αλυσιτελή τα επιχειρήματα κατά τα οποία το επίδικο έγγραφο στερούνταν νόμιμης βάσεως, με το σκεπτικό ότι τα επιχειρήματα αυτά αφορούσαν την ουσιαστική νομιμότητα του περιεχομένου του εν λόγω εγγράφου. Επίσης, στις σκέψεις 52 έως 56 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Γενικό Δικαστήριο απάντησε στα επιχειρήματα περί νομικής αβεβαιότητας στην οποία περιήλθε το εν λόγω κράτος μέλος όσον αφορά τις υποχρεώσεις του και τον συναφή οικονομικό κίνδυνο, περί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και περί κινδύνου σωρεύσεως σημαντικών τόκων υπερημερίας.
- 24 Με βάση τα ανωτέρω στοιχεία, το Γενικό Δικαστήριο δέχτηκε την ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής και απέρριψε την προσφυγή της Ρουμανίας ως अपαράδεκτη, επειδή αυτή είχε ασκηθεί κατά πράξεως που δεν ήταν δεκτική προσφυγής, χωρίς να εξετάσει τις αιτήσεις παρεμβάσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας.

Τα αιτήματα των διαδίκων στην αναιρετική δίκη

- 25 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Ρουμανία ζητεί από το Δικαστήριο:
- να κρίνει την αίτηση αναιρέσεως παραδεκτή, να αναιρέσει στο σύνολό της την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη και να αποφανθεί επί της προσφυγής ακυρώσεως κρίνοντάς την παραδεκτή και ακυρώνοντας το επίδικο έγγραφο·
  - επικουρικώς, να κρίνει την αίτηση αναιρέσεως παραδεκτή, να αναιρέσει στο σύνολό της την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, προκειμένου αυτό να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή και να ακυρώσει το επίδικο έγγραφο, και
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 26 Με το υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και
  - να καταδικάσει τη Ρουμανία στα δικαστικά έξοδα.
- 27 Με τα υπομνήματα παρεμβάσεως, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Σλοβακική Δημοκρατία ζητούν, κατ' ουσίαν, από το Δικαστήριο να δεχτεί την αίτηση αναιρέσεως.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 28 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Ρουμανία προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως.
- 29 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Ρουμανία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 130, παράγραφοι 7 και 8, του Κανονισμού Διαδικασίας, καθόσον απεφάνθη επί της ενστάσεως απαραδέκτου της Επιτροπής χωρίς να εισέλθει στην ουσία της υποθέσεως.

- 30 Αφενός, η Ρουμανία επισημαίνει ότι, με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ζήτησε να εξεταστεί η ένσταση αυτή μαζί με την ουσία της υποθέσεως. Το Γενικό Δικαστήριο, όμως, μολονότι υποχρεούται δυνάμει των εν λόγω διατάξεων να εξετάσει αν ιδιαίτερες περιστάσεις δικαιολογούν την εξέταση της ενστάσεως απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως και, εφόσον υφίστανται τέτοιες περιστάσεις, να προβεί σε μια τέτοια εξέταση, παρέλειψε εν προκειμένω να αιτιολογήσει την απόφασή του να μην εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως.
- 31 Αφετέρου, η Ρουμανία φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο, μολονότι αρνήθηκε να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως, εντούτοις, στις σκέψεις 29 έως 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, εκτίμησε πτυχές της ουσίας της υποθέσεως. Ειδικότερα, διατύπωσε κρίση ως προς τη νομική φύση και τη νομική βάση της επιβληθείσας με το επίδικο έγγραφο χρηματικής υποχρεώσεως, στηριζόμενο στην εσφαλμένη προκειμένη ότι η νομοθεσία περί παραδοσιακών ιδίων πόρων τύγχανε εν προκειμένω εφαρμογής. Ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, όμως, η Ρουμανία υποστήριξε ότι το επίδικο έγγραφο παρήγε έννομα αποτελέσματα ακριβώς διότι το δίκαιο της Ένωσης δεν προβλέπει την οικονομική ευθύνη κράτους μέλους για την απώλεια παραδοσιακών ιδίων πόρων που έλαβε χώρα σε άλλο κράτος μέλος. Το Γενικό Δικαστήριο κακώς αρνήθηκε να λάβει υπόψη τα επιχειρήματα αυτά, απορρίπτοντάς τα, στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ως αλυσιτελή, με το σκεπτικό ότι αφορούσαν την ουσιαστική νομιμότητα του περιεχομένου του εν λόγω εγγράφου.
- 32 Η Ρουμανία προσθέτει ότι η δικονομική αυτή πλημμέλεια είχε ως αποτέλεσμα να θιγούν τα συμφέροντά της, καθόσον η απουσία κατ' αντιμωλίαν συζητήσεως είχε ως συνέπεια την προσβολή του δικαιώματός της σε δίκαιη δίκη και καθόσον η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου στηρίζεται σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο, η οποία θα είχε αποφευχθεί αν είχε διεξαχθεί συζήτηση επί της ουσίας της υποθέσεως.
- 33 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Ρουμανία υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η εκτίμηση της νομικής φύσεως του ζητούμενου ποσού και των υποχρεώσεων τις οποίες αφορά το επίδικο έγγραφο βαρύνεται με πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως χαρακτήρισε το ποσό αυτό ως «παραδοσιακό ίδιο πόρο» και εφάρμοσε τη συναφή νομοθεσία και νομολογία. Ειδικότερα, η νομοθεσία αυτή αφορά αποκλειστικώς την άμεση οικονομική ευθύνη των τελωνειακών αρχών κράτους μέλους. Αντιθέτως, δεν αφορά την επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση περίπτωση της τυχόν οικονομικής ευθύνης άλλου κράτους μέλους το οποίο ουδέποτε είχε καθήκον υπολογισμού και εισπράξεως των επίμαχων τελωνειακών δασμών. Επομένως, το εν λόγω έγγραφο επιβάλλει στη Ρουμανία μια νέα υποχρέωση η οποία δεν απορρέει από το δίκαιο της Ένωσης. Το Γενικό Δικαστήριο, στηριζόμενο αποκλειστικώς στη νομοθεσία περί παραδοσιακών ιδίων πόρων και στη συναφή νομολογία, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, δεν έλαβε υπόψη τις ειδικές περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως και παρέλειψε να απαντήσει στα επιχειρήματα περί νέας υποχρεώσεως μη προβλεπόμενης από την ισχύουσα νομοθεσία.
- 34 Η ως άνω πλάνη περί το δίκαιο είχε αντίκτυπο στην εξέταση τόσο της αρμοδιότητας της Επιτροπής όσο και της νομικής φύσεως του επίδικου εγγράφου, την οποία διενήργησε το Γενικό Δικαστήριο υπό το πρίσμα της νομοθεσίας περί παραδοσιακών ιδίων πόρων. Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη την πάγια νομολογία περί προσφυγής ακυρώσεως, καθόσον παρέλειψε να αποφανθεί επί του περιεχομένου και του πλαισίου καταρτίσεως του επίδικου εγγράφου, αλλά στηρίχτηκε αποκλειστικώς στην εξέταση της αρμοδιότητας της Επιτροπής. Κατ' αυτόν τον τρόπο, παραβίασε την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.
- 35 Επικουρικώς, αφενός, η Ρουμανία φρονεί ότι η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως είναι αντιφατική, διότι το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε, στη σκέψη 29 της διατάξεως αυτής, ότι τα κράτη μέλη διαθέτουν περιθώριο εκτιμήσεως για να αποδεικνύουν την ύπαρξη απώλειας παραδοσιακών ιδίων πόρων και τυχόν υποχρεώσεως προς απόδοση τέτοιων πόρων, ενώ προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τις

σκέψεις 24 και 25 της εν λόγω διατάξεως ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να βεβαιώνουν τους πόρους αυτούς οσάκις συντρέχουν οι προϋποθέσεις που ορίζουν η απόφαση 2007/436 και ο κανονισμός 1150/2000.

- 36 Αφετέρου, η Ρουμανία υποστηρίζει ότι ο μηχανισμός της υπό όρους καταβολής του επίμαχου ποσού δεν είναι εφαρμοστέος εν προκειμένω. Ειδικότερα, ο μηχανισμός αυτός επινοήθηκε στο πλαίσιο του συστήματος των παραδοσιακών ιδίων πόρων. Εν πάση περιπτώσει, προϋπόθεση εφαρμογής ενός τέτοιου μηχανισμού είναι η ύπαρξη υποχρέωσης από την οποία οι αρχές κράτους μέλους θα μπορούσαν να απαλλαγούν και ο μηχανισμός αφορά αποκλειστικώς τις περιπτώσεις στις οποίες υφίσταται διαφωνία ως προς τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η προβαλλόμενη οφειλή. Στο πλαίσιο αυτό, η Ρουμανία υπογραμμίζει τον κίνδυνο να επιβαρυνθεί ένα κράτος μέλος με τόκους υπερημερίας σε περίπτωση μη καταβολής καθώς και τον κίνδυνο η υπό όρους καταβολή να καταστεί οριστική στην περίπτωση που δεν εξεταστεί η ουσία της διαφοράς στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως ή στην περίπτωση που η Επιτροπή δεν κινήσει διαδικασία λόγω παραβάσεως.
- 37 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο του συνόλου των επιχειρημάτων αυτών.
- 38 Απαντώντας στον πρώτο λόγο αναιρέσεως που προβάλλει η Ρουμανία, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου του επίδικου εγγράφου, κατά το οποίο η Ρουμανία έφερε την οικονομική ευθύνη για την απώλεια παραδοσιακών ιδίων πόρων, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς εξέτασε τις αρμοδιότητες της Επιτροπής υπό το πρίσμα των κανόνων περί παραδοσιακών ιδίων πόρων. Κατ' αυτήν, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το περιεχόμενο του ως άνω εγγράφου καθώς και το συναφές νομοθετικό πλαίσιο αποκλειστικώς και μόνο σε σχέση με το παραδεκτό της προσφυγής, χωρίς να εισέλθει στην ουσία της υποθέσεως. Ούτε από το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου, με το οποίο η Επιτροπή περιορίστηκε να εκθέσει ορισμένα πραγματικά περιστατικά καθώς και την άποψή της όσον αφορά τις συνέπειές τους από απόψεως ιδίων πόρων, καλώντας τις ρουμανικές αρχές να θέσουν στη διάθεσή της ορισμένο ποσό, ούτε από τις εξουσίες που έχουν ανατεθεί στην Επιτροπή προκύπτει ότι το έγγραφο αυτό παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα. Τέλος, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Ρουμανία, το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε «νομικό χαρακτηρισμό της φύσεως των υποχρεώσεων που επιβλήθηκαν στη Ρουμανία με το [επίδικο] έγγραφο», δεδομένου ότι σαφώς έκρινε ότι το εν λόγω έγγραφο συνιστούσε απλή πρόσκληση προς το κράτος μέλος αυτό και δεν αποσκοπούσε στην παραγωγή εννόμων αποτελεσμάτων.
- 39 Απαντώντας στον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή παρατηρεί, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη ότι αυτή δεν έχει αρμοδιότητα στον τομέα των παραδοσιακών ιδίων πόρων και κατόπιν εξετάσεως τόσο του περιεχομένου όσο και του πλαισίου καταρτίσεως του επίδικου εγγράφου, ορθώς έκρινε ότι το έγγραφο αυτό δεν ενέπιπτε στην κατηγορία των πράξεων που είναι δεκτικές προσφυγής. Το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε νομικό χαρακτηρισμό ούτε του οφειλόμενου ποσού από απόψεως συστήματος παραδοσιακών ιδίων πόρων ούτε των υποχρεώσεων που φέρονται να επιβλήθηκαν στη Ρουμανία με το επίδικο έγγραφο, ούτε εξέτασε αν το κράτος μέλος αυτό είχε την υποχρέωση να θέσει το επίμαχο ποσό στη διάθεση της Επιτροπής, οπότε δεν εισήλθε στην ουσία της υποθέσεως.
- 40 Εξάλλου, η έλλειψη αρμοδιότητας για την έκδοση δεσμευτικών αποφάσεων στον τομέα των ιδίων πόρων επιβεβαιώνεται από την απόρριψη εκ μέρους του Συμβουλίου προτάσεως για την τροποποίηση του άρθρου 17 του κανονισμού 1150/2000, η οποία θα ανέθετε στην Επιτροπή την εξουσία να εξετάζει τη σχετική υπόθεση και να εκδίδει δεόντως αιτιολογημένη απόφαση, στην περίπτωση που το ποσό των βεβαιωθέντων δασμών υπερβαίνει το ποσό των 50 000 ευρώ.
- 41 Εξάλλου, ακόμη και αν υποτεθεί –quod non– ότι το επίδικο έγγραφο δεν αφορά την απόδοση ιδίων πόρων, το έγγραφο αυτό δεν παράγει έννομα αποτελέσματα ελλείψει σχετικής νομικής βάσεως.

- 42 Όσον αφορά τη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η Επιτροπή φρονεί ότι η σκέψη αυτή πρέπει να ερμηνευθεί, βάσει της πάγιας νομολογίας την οποία μνημονεύει το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 24 έως 28 της διατάξεως αυτής, υπό την έννοια ότι, δυνάμει του άρθρου 17, παράγραφος 2, του κανονισμού 1150/2000, τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να δηλώνουν ότι ορισμένα ποσά βεβαιωθέντων δασμών δεν είναι δυνατόν να ανακτηθούν. Το άρθρο 17 του κανονισμού αυτού καθιερώνει μηχανισμό ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής σε περίπτωση αδυναμίας ανακτήσεως ιδίων πόρων. Η Επιτροπή, μολοντί δύναται να ανακοινώνει τις παρατηρήσεις της σε ένα κράτος μέλος, δεν διαθέτει καμία εξουσία προς έκδοση δεσμευτικών πράξεων για τον καθορισμό του ποσού των οφειλόμενων ιδίων πόρων, με τη διευκρίνιση ότι, σε περίπτωση διαστάσεως απόψεων μεταξύ της Επιτροπής και ορισμένου κράτους μέλους, εναπόκειται στο Δικαστήριο να επιλύσει το ζήτημα στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως.
- 43 Όσον αφορά την αποτελεσματική δικαστική προστασία, τον κίνδυνο για το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να επιβαρυνθεί με τόκους υπερημερίας και την υπό όρους καταβολή, η Επιτροπή φρονεί, κατ' ουσίαν, ότι οι σκέψεις 54 έως 56 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως δεν βαρύνονται με πλάνη περί το δίκαιο. Ειδικότερα, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η δυνατότητα καταβολής υπό όρους καθιστά δυνατή την αποτροπή του κινδύνου να επιβαρυνθεί το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος με τόκους υπερημερίας, ότι, με βάση το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 8 του κανονισμού 1150/2000, υφίσταται δυνατότητα επιστροφής στα κράτη μέλη των αποδοθέντων, διά καταβολής υπό όρους, ποσών και ότι η υπό όρους καταβολή δεν έχει σκοπό να διασφαλίσει το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Εξάλλου, ο κίνδυνος να γεννηθεί υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας οφείλεται στην παράβαση της υποχρέωσης προς απόδοση των ιδίων πόρων και όχι στο επίδικο έγγραφο, το οποίο απλώς περιλαμβάνει σχετική πρόσκληση. Η υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας απορρέει ευθέως από το άρθρο 11 του κανονισμού 1150/2000.
- 44 Η Τσεχική Δημοκρατία, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Σλοβακική Δημοκρατία φρονούν ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως που προέβαλε η Ρουμανία πρέπει να γίνει δεκτός. Τα κράτη μέλη αυτά δεν προέβαλαν επιχειρήματα ως προς τον πρώτο λόγο αναιρέσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 45 Με τους δύο λόγους αναιρέσεως, που επιβάλλεται να εξεταστούν από κοινού, η Ρουμανία υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο, για να εκτιμήσει αν το επίδικο έγγραφο συνιστούσε πράξη δεκτική προσφυγής, στηρίχτηκε αποκλειστικώς στο κριτήριο των εξουσιών της Επιτροπής βάσει της αποφάσεως 2007/436 και του κανονισμού 1150/2000, παρά το γεγονός ότι ούτε η απόφαση αυτή ούτε ο κανονισμός αυτός τύγχαναν εφαρμογής, τούτο δε χωρίς να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής μαζί με την ουσία της υποθέσεως.
- 46 Κατά πρώτο λόγο, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, στο Γενικό Δικαστήριο εναπόκειται να εκτιμά αν η ορθή απονομή της δικαιοσύνης δικαιολογεί την άμεση λήψη αποφάσεως επί της ενστάσεως απαραδέκτου ή την εξέτασή της μαζί με την ουσία της υποθέσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, διάταξη της 27ης Φεβρουαρίου 1991, Bocos Viciano κατά Επιτροπής, C-126/90 P, EU:C:1991:83, σκέψη 6). Δεν απαιτείται εξέταση μαζί με την ουσία όταν η εκτίμηση της ενστάσεως δεν εξαρτάται από την εκτίμηση των επί της ουσίας ισχυρισμών που έχει προβάλει ο προσφεύγων (απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/03 P, EU:C:2006:541, σκέψη 95).
- 47 Κατά δεύτερο λόγο, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι αποτελούν «πράξεις δεκτικές προσφυγής», κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, όλες οι πράξεις που εκδίδονται από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, ανεξαρτήτως του είδους τους ή του τύπου τον οποίο έχουν περιβληθεί, και οι οποίες αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών εννομων αποτελεσμάτων (απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Ουγγαρία κατά Επιτροπής, C-31/13 P, EU:C:2014:70, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 48 Προκειμένου να προσδιοριστεί αν μια πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση επάγεται τέτοια αποτελέσματα, σημασία έχει η ουσία της πράξεως (απόφαση της 22ας Ιουνίου 2000, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, C-147/96, EU:C:2000:335, σκέψη 27 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Τα αποτελέσματα αυτά πρέπει να εκτιμώνται βάσει αντικειμενικών κριτηρίων όπως το περιεχόμενο της πράξεως, λαμβανομένων ενδεχομένως υπόψη του πλαισίου εντός του οποίου εκδόθηκε καθώς και των εξουσιών του οργάνου που την εξέδωσε (απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Ουγγαρία κατά Επιτροπής, C-31/13 P, EU:C:2014:70, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 49 Στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο απεφάνθη επί της ενστάσεως απαραδέκτου της Επιτροπής χωρίς να εισέλθει στην ουσία της υποθέσεως. Όπως εκτέθηκε στις σκέψεις 21 και 22 της παρούσας αποφάσεως, κατόπιν εξετάσεως της κατανομής εξουσιών μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών στον τομέα της βεβαιώσεως των ιδίων πόρων δυνάμει των διατάξεων της αποφάσεως 2007/436 και του κανονισμού 1150/2000, το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 37 της εν λόγω διατάξεως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, ελλείψει διατάξεως που να παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να εκδώσει πράξη με την οποία να υποχρεώνει κράτος μέλος να της αποδώσει ίδιους πόρους, έπρεπε να γίνει δεκτό ότι το επίδικο έγγραφο είχε πληροφοριακό χαρακτήρα και ότι συνιστούσε απλώς πρόσκληση προς τη Ρουμανία.
- 50 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι άποψη διατυπωθείσα από την Επιτροπή, όπως η άποψη που περιλαμβάνεται στο έγγραφο αυτό, δεν δεσμεύει τις εθνικές αρχές και δεν συνιστά, όπως εξάλλου και η αιτιολογημένη γνώμη που διατυπώνεται στο προ της ασκήσεως της προσφυγής στάδιο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως, πράξη δεκτική προσφυγής.
- 51 Καταρχάς, προφανώς μεν το Γενικό Δικαστήριο, για να εκτιμήσει κατά πόσον το επίδικο έγγραφο αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής, στηρίχτηκε, κατά βάση, σε εξέταση των εξουσιών της Επιτροπής βάσει των διατάξεων της αποφάσεως 2007/436 και του κανονισμού 1150/2000. Με τον τρόπο όμως αυτό, το Γενικό Δικαστήριο, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Ρουμανία, δεν εκτίμησε τη νομική φύση του ζητούμενου ποσού ούτε το χαρακτήρισε ως «ίδιο πόρο».
- 52 Πράγματι, στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε να εκθέσει, κατά τρόπο γενικό, τις υποχρεώσεις και τις εξουσίες που έχουν αντιστοίχως τα κράτη μέλη και η Επιτροπή στον τομέα των ιδίων πόρων της Ένωσης. Δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 1 έως 7 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το επίδικο έγγραφο που εξέδωσε η Επιτροπή αφορούσε αυτόν ακριβώς τον τομέα, το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, να εκτιμήσει τις εν λόγω υποχρεώσεις και εξουσίες υπό το πρίσμα της νομοθεσίας περί ιδίων πόρων, προκειμένου να εξετάσει αποκλειστικώς και μόνο αν το εν λόγω έγγραφο αποτελούσε πράξη δεκτική προσφυγής, ανεξαρτήτως του ουσιαστικού ζητήματος της εφαρμογής ή μη της νομοθεσίας αυτής στη συγκεκριμένη περίπτωση και του χαρακτηρισμού του επίμαχου ποσού.
- 53 Στη συνέχεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, ορθώς επίσης το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή μαζί με την ουσία, απέρριψε, στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ως αλυσιτελή τα επιχειρήματα της Ρουμανίας σχετικά με την ουσιαστική νομιμότητα του περιεχομένου του επίδικου εγγράφου.
- 54 Λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων στις σκέψεις 59 έως 66 της παρούσας αποφάσεως και, ειδικότερα, του πλαισίου εντός του οποίου καταρτίστηκε το επίδικο έγγραφο, τα εν λόγω επιχειρήματα της Ρουμανίας κατά τα οποία το επίδικο έγγραφο της επέβαλε νέα υποχρέωση, η οποία δεν προβλεπόταν από την ισχύουσα νομοθεσία περί ιδίων πόρων, πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελή.

- 55 Τέλος, θα πρέπει, αντιθέτως, να παρατηρηθεί ότι, όπως ορθώς υποστηρίζει η Ρουμανία, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε στην εξέταση των εξουσιών του εκδόντος την πράξη οργάνου, παραλείποντας εντελώς να εξετάσει αυτό καθεαυτό το περιεχόμενο του επίδικου εγγράφου, σε αντίθεση με τις απαιτήσεις που απορρέουν από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 48 της παρούσας αποφάσεως.
- 56 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.
- 57 Εντούτοις, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σε περίπτωση κατά την οποία το σκεπτικό αποφάσεως ή διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει παραβίαση του δικαιού της Ένωσης, πλην όμως το διατακτικό της είναι ορθό για άλλους νομικούς λόγους, το γεγονός αυτό δεν δύναται να οδηγήσει στην αναίρεση της οικείας αποφάσεως ή διατάξεως, αλλά χωρεί αντικατάσταση της αιτιολογίας της (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 150, καθώς και της 5ης Μαρτίου 2015, Επιτροπή κ.λπ. κατά Versalis κ.λπ., C-93/13 P και C-123/13 P, EU:C:2015:150, σκέψη 102 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 58 Η περίπτωση αυτή συντρέχει εν προκειμένω.
- 59 Με βάση τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 47 και 48 της παρούσας αποφάσεως, από την εξέταση του περιεχομένου του επίδικου εγγράφου και λαμβανομένων υπόψη του πλαισίου της καταρτίσεώς του και των εξουσιών της Επιτροπής προκύπτει, πράγματι, ότι το έγγραφο αυτό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «πράξη δεκτική προσφυγής».
- 60 Πρώτον, όσον αφορά το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου, επισημαίνεται ότι, σε αυτό, ο διευθυντής, μετά από υπόμνηση των επίμαχων πραγματικών περιστατικών, διατύπωσε την άποψη της διευθύνσεως αυτής κατά την οποία η Ρουμανία έφερε την οικονομική ευθύνη για τις απώλειες ιδίων πόρων που προκλήθηκαν στη Γερμανία. Εκτίμησε ότι η Ρουμανία όφειλε να αντισταθμίσει τις απώλειες αυτές και ότι τυχόν άρνησή της να θέσει το επίμαχο ποσό στη διάθεση της Επιτροπής θα συνεπαγόταν παραβίαση της αρχής της ειλικρινούς συνεργασίας και θα διακύβευε την ορθή λειτουργία του συστήματος των ιδίων πόρων. Βάσει των στοιχείων αυτών, ο διευθυντής κάλεσε τη Ρουμανία να θέσει στη διάθεση της Επιτροπής το ποσό που αντιστοιχούσε στις επίμαχες απώλειες και διευκρίνισε ότι η μη καταβολή του εντός της ταχθείσας με το ίδιο έγγραφο προθεσμίας θα συνεπαγόταν υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11 του κανονισμού 1150/2000.
- 61 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, με το επίδικο έγγραφο, η Επιτροπή εξέθεσε, ουσιαστικά, στη Ρουμανία την άποψή της αναφορικά με τις έννομες συνέπειες που επάγονταν οι απώλειες ιδίων πόρων στη Γερμανία και με τις υποχρεώσεις που, κατ' αυτήν, απέρρεαν από τις απώλειες αυτές για τη Ρουμανία. Στηριζόμενη στην άποψη αυτή, η Επιτροπή κάλεσε το κράτος μέλος αυτό να θέσει το επίμαχο ποσό στη διάθεσή της.
- 62 Πρέπει όμως να γίνει δεκτό ότι ούτε η έκθεση μιας απλής νομικής απόψεως ούτε η απλή πρόσκληση να τεθεί το επίμαχο ποσό στη διάθεση της Επιτροπής δύνανται ως εκ της φύσεώς τους να παράγουν έννομα αποτελέσματα.
- 63 Από το γεγονός και μόνο ότι το επίδικο έγγραφο τάσσει ορισμένη προθεσμία για να τεθεί το επίμαχο ποσό στη διάθεση της Επιτροπής, διευκρινίζοντας ότι τυχόν καθυστέρηση συνεπάγεται την υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας, δεν είναι δυνατό να συναχθεί, λαμβανομένου υπόψη του συνολικού περιεχομένου του εγγράφου αυτού, ότι πρόθεση της Επιτροπής δεν ήταν να διατυπώσει την άποψή της, αλλά να εκδώσει πράξη με δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα και, ως εκ τούτου, να προσδώσει στο εν λόγω έγγραφο τον χαρακτήρα πράξεως δεκτικής προσφυγής.

- 64 Δεύτερον, όσον αφορά το πλαίσιο κατάρτισης του επίδικου εγγράφου, διευκρινίζεται ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή, χωρίς να αντικρουστεί ως προς το σημείο αυτό από τη Ρουμανία ούτε από τα παρεμβαίνοντα κράτη μέλη, παρατήρησε ότι η αποστολή εγγράφων, όπως το επίδικο έγγραφο, αποτελούσε πάγια πρακτική του θεσμικού οργάνου αυτού και αποσκοπούσε στην έναρξη ανεπίσημων συζητήσεων με αντικείμενο την τήρηση του δικαίου της Ένωσης από ορισμένο κράτος μέλος, τις οποίες θα μπορούσε ενδεχομένως να ακολουθήσει η κίνηση του προ της ασκήσεως της προσφυγής σταδίου της διαδικασίας λόγω παραβάσεως. Το επίδικο έγγραφο εντάσσεται σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο, καθόσον εκθέτει σαφώς τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή φρονεί ότι η Ρουμανία ενδέχεται να μην τήρησε τις υποχρεώσεις που υπέχει από το δίκαιο της Ένωσης. Εξάλλου, όπως σαφώς προκύπτει από το δικόγραφο της προσφυγής που κατέθεσε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η Ρουμανία είχε γνώση του πλαισίου αυτού, ενώ η πρόθεση της Επιτροπής να κινηθεί διαδικασία ανεπίσημων επαφών έγινε πλήρως κατανοητή.
- 65 Όπως προκύπτει από τη νομολογία, δεδομένου ότι η Επιτροπή έχει διακριτική ευχέρεια ως προς την κίνηση διαδικασίας λόγω παραβάσεως, η αιτιολογημένη γνώμη δεν δύναται να παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-191/95, EU:C:1998:441, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Το ίδιο ισχύει κατά μείζονα λόγο για έγγραφα, όπως το επίδικο έγγραφο, τα οποία μπορούν να χαρακτηριστούν ως απλή ανεπίσημη επαφή που προηγείται του προ της ασκήσεως της προσφυγής σταδίου της διαδικασίας λόγω παραβάσεως.
- 66 Τρίτον, όσον αφορά τις εξουσίες της Επιτροπής, οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι, εν πάση περιπτώσει, το θεσμικό όργανο αυτό δεν έχει καμία αρμοδιότητα για την έκδοση δεσμευτικών πράξεων που να επιβάλουν σε κράτος μέλος την υποχρέωση να θέτει στη διάθεσή του ποσά, όπως το επίμαχο στις υπό κρίση υποθέσεις. Πράγματι, αφενός, ακόμη και αν υποθεθεί ότι, όπως παρατηρεί η Ρουμανία, το ποσό αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί ως «ίδιος πόρος», η Επιτροπή επισήμανε ενώπιον του Δικαστηρίου ότι δεν ήταν δυνατός ο προσδιορισμός οποιασδήποτε νομικής βάσεως για την έκδοση δεσμευτικής πράξεως. Αφετέρου, ακόμη και αν υποθεθεί ότι το εν λόγω ποσό πρέπει να χαρακτηριστεί ως «ίδιος πόρος», παρατηρείται ότι η Ρουμανία δεν αντέκρουσε την επιχειρηματολογία της Επιτροπής κατά την οποία ούτε η απόφαση 2007/436 ούτε ο κανονισμός 1150/2000 αναθέτουν σε αυτή εξουσία προς λήψη αποφάσεων.
- 67 Από το σύνολο των ανωτέρω εκτιμήσεων συνάγεται το συμπέρασμα ότι το επίδικο έγγραφο δεν συνιστά «πράξη δεκτική προσφυγής» κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί το ουσιαστικό ζήτημα της εφαρμογής ή μη, εν προκειμένω, της αποφάσεως 2007/436 και του κανονισμού 1150/2000 και του νομικού χαρακτηρισμού του ζητούμενου ποσού.
- 68 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από τα επιχειρήματα της Ρουμανίας περί δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, περί νομικής αβεβαιότητας και περί οικονομικού κινδύνου τον οποίο διατρέχει τον εν λόγω κράτος μέλος. Πράγματι, μολονότι η σχετική με την παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων προϋπόθεση πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, όπως αυτό κατοχυρώνεται με το άρθρο 47, πρώτο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αρκεί η υπόμνηση ότι με το δικαίωμα αυτό δεν επιδιώκεται η τροποποίηση του συστήματος δικαστικού ελέγχου που προβλέπουν οι Συνθήκες, και ειδικότερα των κανόνων που διέπουν το παραδεκτό των ενδίκων βοηθημάτων που ασκούνται απευθείας ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, όπως άλλωστε συνάγεται και από τις επεξηγήσεις σχετικά με το άρθρο αυτό, οι οποίες πρέπει, όπως ορίζουν το άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, ΣΕΕ και το άρθρο 52, παράγραφος 7, του Χάρτη, να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο της ερμηνείας του (απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2013, Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-583/11 P, EU:C:2013:625, σκέψη 97 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επομένως, η ερμηνεία της έννοιας «πράξη δεκτική προσφυγής» υπό το πρίσμα του προαναφερθέντος άρθρου 47 δεν επιτρέπεται να καταλήγει σε αποκλεισμό της εφαρμογής της ως άνω προϋποθέσεως, διότι άλλως θα συνέτρεχε υπέρβαση των αρμοδιοτήτων που απονέμονται από τη Συνθήκη στα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης [βλ., κατ'

αναλογίαν, απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/03 P, EU:C:2006:541, σκέψη 81, καθώς και διάταξη της 14ης Μαΐου 2012, Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) κατά Επιτροπής, C-477/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:292, σκέψη 54].

- 69 Επομένως, το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, καθόσον απορρίπτει ως απαράδεκτη την προσφυγή της Ρουμανίας, είναι ορθό, με συνέπεια να πρέπει να απορριφθεί ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, χωρίς να είναι αναγκαία η εξέταση των επιχειρημάτων περί αντιφατικής αιτιολογίας που φέρεται να περιλαμβάνεται στις σκέψεις 24 και 25 και στη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και περί δυνατότητας εφαρμογής του μηχανισμού της υπό όρους καταβολής του ποσού. Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 70 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα.
- 71 Δεδομένου ότι η Επιτροπή έχει ζητήσει την καταδίκη της Ρουμανίας στα δικαστικά έξοδα και αυτή ηττήθηκε, η τελευταία οφείλει, αφενός, να φέρει τα δικαστικά έξοδά της και, αφετέρου, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής.
- 72 Το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που επίσης εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, προβλέπει ότι τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.
- 73 Κατά συνέπεια, η Τσεχική Δημοκρατία, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Σλοβακική Δημοκρατία φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Η Ρουμανία φέρει, πέραν των δικαστικών της εξόδων, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.**
- 3) Η Τσεχική Δημοκρατία, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Σλοβακική Δημοκρατία φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.**

(υπογραφές)